

In het holst van de nacht

Nina knippert met haar ogen. Open. Dicht. Het maakt niets uit. Ze lijkt wel blind, zo donker is het in de gang.

‘Hier is de trap,’ fluistert Elvin. ‘Pas op de derde tree, die kraakt.’

Alsof Nina dat niet weet. Zij woont hier al haar hele leven, Elvin pas sinds vorig jaar.

Stilletjes volgt ze hem naar boven. Achter het grote zolderraam gaapt de nacht, als een diep zwart gat.

En dan ziet ze het. Daar! Door het donker schiet een lange streep licht!

Twee strepen. Drie. Vijf. Tien!

Bij bosjes vallen de sterren uit de hemel. Net vuurwerk, zo mooi!

‘Wat wens jij, Elvin?’

‘Mooie foto’s,’ zegt Elvin. Hij pakt zijn telefoon, draait zijn rug naar het raam en maakt een selfie met de sterrenregen.

‘Waarom zou je dat nog wensen? Je maakt ze toch al? Wensen zijn er voor dingen die je supergraag wilt, maar die bijna onmogelijk zijn.’

‘En jij gelooft dat een vallende ster dat onmogelijke voor je kunt fiksen? Als een soort van super-Sinterklaas?’ Elvin houdt zijn telefoon voor het raam en maakt nog meer foto’s. ‘Het zijn niet eens echte sterren, Nien. Het zijn brokken steen en gruis van een komeet of een meteor.’

Jongens snappen ook niks. Nina weet zeker dat haar beste vriendin Jette nu ook naar de sterrenregen kijkt, om iets moois te wensen. Zij wenst vast iets goeds voor de wereld. Vrede. Geen plastic meer in de oceaan. Geluk voor iedereen.

Was Jette maar hier...

Verschrikt schudt Nina haar hoofd. Wat denkt ze nou? Dat was een wens! Heeft ze daarmee haar kans verspild?

‘Een kat,’ zegt ze vlug. ‘Ik wens een kat.’

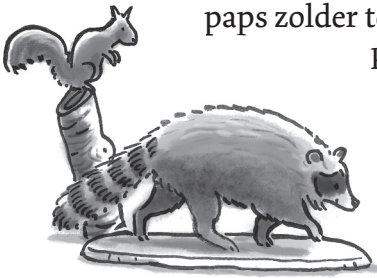
Het klinkt kinderachtig. En egoïstisch. Jette kan dat beter, maar zij heeft alles al. En een kat, dat is gewoon wat Nina het allerliefst wil.

Als het aan pap en Rosien ligt, zal Nina’s wens altijd een wens blijven.

Pap houdt meer van dode dieren. De zacht ronkende vriezer die achter haar staat, zit er vol mee. Wasberen. Eekhoorntjes. Een ooievaar. En laatst zelfs een heel lui-paard. Met engelengeduld zet pap ze op en maakt ze weer zo goed als nieuw.

Alleen hun hart, dat krijgt hij niet meer aan de praat.

Rosien is daar beter in. Zij is Elvins moeder. Veearts. En ze doet haar stinkende best om alle koeien, geiten, schapen en paarden gezond en uit de buurt van paps zolder te houden.

Pap houdt van Rosien. Misschien wel net zoveel als hij ooit van mama hield. En ze zijn het altijd met elkaar eens. Vooral over huisdieren. Die willen ze niet.

Nooit.

Zelfs niet voor heel even.

Nina snapt dat niet. Een dag in de week een asielkat in huis of tijdens een regenbui een verzopen zwerfkatje binnen met een warm dekentje verwennen, dat moet toch kunnen?

‘Een kat.’ Ze kruist haar vingers en wenst het nog eens. Voor de zekerheid. ‘Een kat. Een kat. Een kat.’

Uit de hemel vallen de laatste sterren. Elvin scrollt nieuwsgierig door zijn foto’s. Eigenlijk moeten ze weer naar bed. Maar Nina is klaarwakker.

Met haar vinger trekt ze op het raam de hoge muren na van het oude huis van Bobbie dat achter hun schutting oprijst. In het donker kun je niet zien dat het roze is en leegstaat. Alleen het duivenhuis op de hoge paal in de achtertuin is nog bewoond, want Bobbie kon zijn wilde parkieten niet meenemen toen hij en zijn moeder naar Curaçao verhuisden. Af en toe kopen Nina en Elvin een zak vogelzaad van hun zakgeld. Dan glippen ze door de zijtuin langs Bobbies huis en klimmen om de beurt via de paal omhoog.

De parkieten zijn groen en helemaal niet wild. Ze eten gewoon uit Nina’s hand.

Op de ruit aarzelt haar vinger bij de linkermuur van Bobbies huis. Wat zit daar voor grote donkere vlek? Ze drukt haar neus tegen het glas. De vlek beweegt. Langzaam glijdt hij de achtertuin in.

‘Elvin? Is dat een bestelbus?’

‘Zonder licht,’ zegt Elvin. ‘Wat een idioot. Straks knalt-ie nog boven op het duivenhuis!’

‘Pas op!’ roept Nina.

Er klinkt een doffe bons. In de paal waarop het duivenhuis nu schuin boven het gras hangt zit een knik. Een rood remlicht flikkert op. Dan is alles weer donker.

‘Die arme parkieten!’ roept Nina. ‘We moeten erheen!’

‘Toch niet nu?’ zegt Elvin. ‘Het is midden in de nacht! En donker. Dat is nooit een goed moment om de tuin bij een verlaten huis in te rennen. En al helemaal niet als daar een verdacht busje staat.’

Een verdacht busje. Dat klinkt gevaarlijk. Nina krijgt er de bibbers van.

‘Zijn het dieven? Gaan ze inbreken? In Bobbies oude huis?’

‘Daar lijkt het op,’ zegt Elvin.

‘Maar er woont niemand! Wat valt er dan te stelen? Of denk je dat Bobbie er een geheime schat heeft achtergelaten?’

De deur van het busje schuift open. Er springen vier mannen uit. Ze sjoeren een lomp pakket met zich mee, dat nog het meest op een dode olifant onder een deken lijkt. Hebben ze het verkeerde adres? Is dat pakket eigenlijk voor pap? Maar paps dieren komen altijd overdag. Met een koelwagen. Anders gaat het stinken.

De tuindeuren van Bobbies oude huis zwaaien open. Iemand wenkt met een zaklamp. In de lichtbundel ziet Nina een felgestreepte en een knalrode trainingsbroek, zwarte sportschoenen zonder veters, een modderige laars en een rafelige pijp van een spijkerbroek. Dan zwaaien de deuren weer dicht.

‘Wat doen ze, Elvin?’

‘Ze brengen iets naar binnen.’

‘Dat zie ik ook. Maar wie brengt er nou midden in de nacht iets naar een huis waar niemand woont?’

‘Misschien zijn het dieven die in Bobbies huis inbreken, omdat het een goede verstoppolek is voor de buit die ze ergens anders bij een inbraak hebben gestolen,’ bedenkt Elvin.

Een leeg huis als een geheime plek om stiekem kostbare dingen te bewaren. Dat is slim bedacht. In Nina’s hoofd rennen de spijkerbroekbenen een juwelierszaak uit terwijl het alarm luid rinkelt. Of misschien was het een inbraak in een groot landhuis met een gevaarlijk grommende waakhond en een vijver vol blubber. Dat verklaart meteen die modderige laars.

De inbrekers glippen weer naar buiten en rennen naar het busje. Even schittert het licht van de zaklamp op de witte verf van het scheef hangende duivenhuis. In een flits ziet Nina de parkieten dicht tegen elkaar op het dak zitten. Met een flinke dot gas scheurt het busje weg.

‘Hier klopt niks van, Elvin. Zullen we de politie bellen?’

‘Dat had je beter eerder kunnen bedenken,’ moppert Elvin. ‘Nu zijn ze er al vandoor. Als ik nou een foto van dat busje had gemaakt...’ Teleurgesteld kijkt hij van zijn telefoon naar het hoge smalle huis. Zijn ogen worden groot.

Nina volgt zijn blik. Achter een van de ramen staat een jongen. In het maanlicht is zijn gezicht een witte vlek. Hij rekt zich slaperig uit en trekt de gordijnen dicht.

‘Is dat Bobbie, Elvin?’

‘Wat denk je zelf? De jongen die ik zag, was het tegenovergestelde van blond. En hij had zijn haren in een staar-

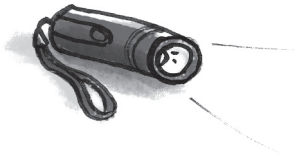
tje! Bobbie vindt staarten iets voor meisjes en paarden.'

'Wie is het dan? En wat doet hij in die kamer? Is hij een van de dieven?'

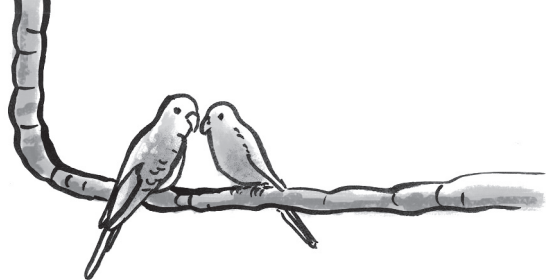
Elvin aarzelt. 'Misschien hebben we ons vergist. Misschien is het een doodgewone jongen. En misschien was dat busje een verhuisbusje.'

'Je bedoelt dat die jongen daar nu wóónt, in Bobbies oude huis? Wie verhuist er nou in het holst van de nacht? Bij het licht van een zaklamp! Dat is toch raar!'

'Een vallende ster om een kat vragen, dat is pas raar,' zegt Elvin.

Verdwaald

Nina draait en woelt. Ze trekt het kussen over haar hoofd en knijpt haar ogen stijf dicht, maar slapen kan ze niet. Van ellende oefent ze de hoofdsteden van Europa voor de toets van morgen. Amsterdam, Londen, Parijs...

De rest is ze vergeten.

Gelukkig zit ze naast Jette. Jette is niet alleen haar beste vriendin, ze is ook de beste van de klas. En speciaal voor Nina schrijft ze bij het maken van een toets altijd met extra grote letters.

Buiten wordt het langzaam licht. Nina schopt haar dekbed in een hoek, stapt uit bed en gluurt naar buiten.

Bobbies oude huis lijkt onveranderd. Toch is er een verschil. Alle gordijnen zitten potdicht. En onder het duivenhuis dat schots en scheef boven het gras hangt zit een kat.

Het is een schatje. Zwart. Met drie witte pootjes. Alsof hij sokjes aan heeft en er eentje is verloren.

Nina ademt tegen de ruit. Met haar vinger tekent ze een hartje in het beslagen glas, precies om de kat. Het dier gaapt, rekt zich loom uit en steekt zijn snuit omhoog. Daar, boven op het duivenhuis, zitten de parkieten. De staart van de kat zwaait vrolijk heen en weer.

Eén kat en twee parkieten. Dat gaat natuurlijk nooit goed.

Nina grist haar kleren van haar stoel, stormt Elvins kamer binnen en roept:

‘Alarm! Er jaagt een kat op Bobbies parkieten!’

Even later rennen ze de straat op en de hoek om. Met losse veters. En zonder jas. Zo’n haast hebben ze. Het hoge roze huis werpt een lange schaduw over de stoep. Op de grens tussen licht en donker zit een zwarte poes.

‘Is dat hem?’ vraagt Elvin.

Nina schrikt. Nee toch? Zijn ze al te laat?

De kat mauwt zacht. Met een klein roze tongetje likt hij zijn pootjes. Die hebben geen witte sokjes.

‘Dit is een andere! Vlug!’ Nina grijpt Elvins arm en trekt hem mee, door de zijtuin met de diepe bandenspooren die het busje heeft achtergelaten naar het grasveldje. Daar schittert het duivenhuis in het vroege zonlicht. Het dak is leeg. De kat is verdwenen en de parkieten scheren luid kwetterend over het gras.

‘Kan ik nu weer naar bed?’ vraagt Elvin.

‘Eerst dat katje vinden. Die lieverd heeft natuurlijk honger. Anders was-ie vast nooit op vogeljacht gegaan.’ Nina speurt om zich heen. De kat is spoorloos. Maar onder een van de struiken ziet ze een enorme houten kist met handgrepen die wel van goud lijken.

Op de kist ligt een grote schep.

Een rilling trekt door Nina’s lijf.

Hoe komt die kist daar? Is-ie hier vannacht gedumpt? Door de mensen uit dat busje? Dat moet wel. Is het een schatkist? Willen de nieuwe achterburen die hier begraven? Dan willen ze vast niet dat iemand daar iets van weet...